

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120205272
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1120205272.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: T. Ľ. L., L., M. XX.XX.XXXX, A. Q. A. XXXX/X, Q., právne zastúpený: P. C. - J. B., P.D..G., I.: XX XXX XXX, P. P. Y. XXXX/XX, Q., proti žalovanému: Č. G. Q., J..P., I.: XX XXX XXX, P. P. Ž. XX, Q., právne zast.: T. J. Q., J., I.: XX XXX XXX, P. P.R. T. X, Q., o zaplatenie 18.440 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09.12.2020, č. k. 22C/14/2020-198, jednomyseľne takto

rozhodol:

- I. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09.12.2020, č. k. 22C/14/2020-198, sa p o t v r d z u j e.
- II. Žalobcovi sa proti žalovanému p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie sp. zn. 22C/14/2020 zo dňa 18.09.2020.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 273, § 277 ods. 1 a 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie nie je možné vyhovieť z dôvodu, že súd prvej inštancie doručil žalovanému do elektronickej schránky (do vlastných rúk) dňa 08.06.2020 uznesenie sp. zn. 22C/14/2020 zo dňa 04.06.2020 spolu so žalobou a jej prílohami na vyjadrenie sa k nej v lehote 30 dní s poučením o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie, ktorým súd žalobe vyhovie, ak žalovaný svoju povinnosť uvedenú v uznesení bez vážneho dôvodu nesplní. Žalovaný povinnosť vyjadriť sa k žalobe v súdom stanovenej lehote bez vážneho dôvodu nesplnil. Súd následne dňa 29.07.2020 doručil žalovanému do elektronickej schránky aj prípis spolu s poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu, pričom aj z uvedeného podania bolo zrejmé, že sa spor medzi žalobcom a žalovaným vedie na predmetnom súde pod sp. zn. 22C/14/2020. Napriek vyššie uvedenému žalovaný do dňa vyhlásenia rozsudku pre zmeškanie nesplnil svoju povinnosť vyjadriť sa k žalobe. Dôvody uvedené v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie (kapacitné problémy, obrovský nápor došlej pošty, obmedzenia súvisiace s pandemiou, ako aj práca brigádnikov, ktoré spôsobili, že sa nevyjadril v súdom stanovenej lehote k žalobe), súd nevyhodnotil ako ospravedliteľné dôvody zmeškania povinnosti vyjadriť sa k žalobe. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pre zrušenie rozsudku pre zmeškanie vydaného v súlade s ust. § 273 CSP je nutné preukázať listinnými dôkazmi, že lehotu na vyjadrenie k žalobe zmeškal žalovaný z ospravedliteľných dôvodov. Skutočnosti uvádzané žalovaným ako ospravedliteľné dôvody súd neakceptoval, jeho tvrdenia neboli preukázané a zároveň nešlo o skutočnosti, ktoré by žalovanému bránili v splnení si stanovenej povinnosti. Z predloženého splnomocnenia zo dňa 07.04.2020 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný splnomocnil advokáta na jeho zastupovanie v konaní a pokiaľ ide o vyjadrenie - email L. N., manažéra G. F. D. Ú. zo dňa 13.10.2020, poukázal na to, že jeho obsahom je ospravedlnenie p. C. G. za vzniknutú situáciu s odôvodnením, že ide jednoznačne o chybu spracovania pošty na jeho oddelení, z čoho vyplýva, že oddelenie vymáhania retailových úverov žalovaného malo veľký kapacitný problém

so spracovaním pošty najmä v období mesiaca jún 2020, ktorý sa riešil prostredníctvom brigádnikov, ktorých prítomnosť v období pandémie COVID-19 bola nepravidelná, a preto bola niektorá pošta spracovaná s oneskorením, resp. založená nesprávne. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že ospravedliteľným dôvodom môže byť len taká vážna objektívna okolnosť, ktorá je náhla, nepredvídateľná a neodvratiteľná, avšak žiadna z okolností tvrdených žalovaným tieto kritéria nespĺňa. Predmetný listinný dôkaz nereflektuje daný prípad nevyjadrenia sa k žalobe doručenej žalovanému dňa 08.06.2020, vo všeobecnosti opisuje situáciu na Oddelení vymáhania retailových úverov, avšak neuvádza, že práve na dané oddelenie bolo doručené, resp. postúpené uznesenie súdu sp. zn. 22C/14/2020 zo dňa 04.06.2020, ani skutočnosť, kedy došlo k zisteniu nesprávne zaradenej pošty a jej postúpeniu na správne oddelenie žalovaného. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ako „NS SR“) sp. zn. 8Sžo/18/2013, podľa ktorého „nedostatky v komunikácii žalovaného a jemu podriadenej PPA nemožno zaradiť medzi nepredvídateľné okolnosti, a teda ani považovať za ospravedliteľný dôvod na zmeškanie lehoty na podanie odvolania“ súd prvej inštancie dovodil, že okolnosti týkajúce sa pochybenia pri evidencii pošty žalovaného samé o sebe nemožno považovať za ospravedliteľné dôvody v zmysle ustanovení CSP a poukázal aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ako „ÚS SR“) sp. zn. II. ÚS 369/2018. Súd prvej inštancie nepovažoval argumenty žalovaného o mimoriadnej situácii a zlyhaní ľudského faktora za opodstatnené a ospravedliteľné, tieto navyiac ostali v rovine tvrdení, pretože žalovaný tvrdenia relevantne nepreukázal. Aj s poukazom na ust. § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii (ďalej aj len „zákon č. 62/2020 Z. z.“) sa pozastavenie plynutia lehôt na uplatnenie alebo bránenie práva na obdobie doručenia uznesenia spolu so žalobou dňa 08.06.2020 neuplatňovalo.

3. Proti uzneseniu v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, teda že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie, čo predstavuje inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie o návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, súd prvej inštancie dospel pri vydávaní napadnutého uznesenia na základe žalovaným predložených dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zdôvodňujúc odvolanie tým, že súd prvej inštancie pri nepreukázaní existencie ospravedliteľného dôvodu zmeškania s odôvodnením, že ide jednoznačne o chybu spracovania pošty na jeho oddelení neakceptoval podstatný dôkaz - email p. N. zo dňa 13.10.2020 a záver súdu je nesprávnym vyhodnotením daného dôkazu, pretože je z neho zrejmé, že p. N. sa ospravedlňuje za vzniknutú situáciu, v dôsledku ktorej došlo k vydaniu rozsudku pre zmeškanie a jednoznačne uvádza, že k vydaniu rozsudku pre zmeškanie v danej veci došlo pre chybu spracovania pošty na ich oddelení. Právne oddelenie začalo preverovať vzniknutú situáciu až po doručení rozsudku pre zmeškanie (29.09.2020), do kedy nemalo o doručení žaloby žalovanému žiadnu vedomosť. K poukazovaniu na skutočnosť, že žalovaný mal mať vedomosť o existencii súdneho sporu s prihliadnutím na predložené splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie zo dňa 07.04.2020, žalovaný uviedol, že mal indiciu o existencii sporu z podania žalobcu adresovanému NBS, ku ktorému sa na výzvu NBS vyjadril, ktoré ale neobsahovalo doklad o doručení žaloby súdu, iba konštatovanie žalobcu ako sťažovateľa, že tak učinil. Žalovaný preventívne pripravil plnomocnenstvo na zastupovanie v prípadnom spore, ktoré malo byť použité pre prípad doručenia žaloby žalovanému, čo svedčí o jeho vôli sa takejto žalobe náležite brániť. Žalovaný v danom prípade namietal aplikáciu uznesenia NS SR sp. zn. 8Sžo/18/2013 a nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 369/2018 s poukazom na odlišnú skutkovú situáciu ako je tomu v tomto prípade, resp. namietal nesprávnu aplikáciu záveru súdu na daný prípad. V prípade rozhodnutia sp. zn. 8Sžo/18/2013 súd neodpustil zmeškanie lehoty na podanie odvolania v prípade, kedy žalovaný poznal obsah žaloby aj obsah administratívneho spisu a mohol kvalifikovane reagovať počas celého prvostupňového súdneho konania až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, pričom zástupca žalovaného bol prítomný pri verejnom vyhlásení rozsudku, pasivita žalovaného tu bola zjavná pri existencii jeho vedomosti o plynutí lehôt a došlo k zjavnému opomenutiu lehoty, ktorej si bol účastník plne vedomý. Argumenty nálezom ÚS SR sp. zn. II. ÚS 369/2018 vytrhol súd prvej inštancie z kontextu, keď argument bol v predmetnom konaní použitý v prospech pasívnej strany, teda opačne ako ho použil súd prvej inštancie a na rozdiel od súdu prvej inštancie, tam konajúci súd za obdobnej skutkovej situácie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie vyhovel, ÚS SR ústavnej sťažnosti žalobcu nevyhovel, keď sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľov o odňatí práva na súdnu ochranu. Prvoinštančný súd tak odôvodňuje

napadnuté rozhodnutie rozhodnutím, v ktorom sa za takmer totožnej skutkovej situácie rozhodlo odlišne a argument použitý v prospech zrušenia rozsudku pre zmeškanie aplikuje opačne. Už tento fakt sám osobe svedčí o zmätočnosti napadnutého rozhodnutia. Argument uvedený súdom bol použitý v prospech záveru, že okolnosti týkajúce sa pochybenia pri evidencii pošty žalovaného možno považovať za ospravedliteľné dôvody v zmysle ustanovení CSP, ak celkové správanie žalovaného nasvedčuje tomu, že mal reálny záujem sa žalobe brániť a skutočnosť, že tak neurobil, spočívala v zlyhaní ľudského faktora pri evidencii elektronickej pošty, v dôsledku ktorého sa žaloba spolu s ďalšími listinami nedostali na vedomie zodpovedným pracovníkom žalovaného. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie postavil k veci prísne formalisticky, nehľadiac na skutočný záujem, účel a princípy civilného sporového konania, predovšetkým princíp spravodlivosti. Napriek skutočnosti, že súdu bolo známe opačné rozhodnutie súdu v obdobnej veci, v ktorom ÚS SR vyslovil, že nenesie žiadne prvky nezákonnosti alebo protiústavnosti (na toto rozhodnutie sa odvolal), súd nepovažoval za potrebné nijakým spôsobom vysvetliť a odôvodniť svoj odklon od takéhoto existujúceho rozhodnutia, ktoré ÚS SR považoval za právne a ústavne komfortné. Práve naopak, záver súdu prvej inštancie o sankcionovaní procesnej pasivity žalovaného rozsudkom pre zmeškanie, ktorú pasivitu treba posudzovať tak, že žalovaný subjektívne aj napriek tomu, že mohol vo veci nekonáť, interpretoval a aplikoval nesprávne v rozpore s existujúcim skutkovým stavom. V danom prípade žalovaný subjektívne vo veci nekonal nie z dôvodu, že o konanie nemá záujem, ale z dôvodu, ktorý mu vo veci konať objektívne neumožnil. Aj z konania žalovaného pred podaním žaloby - vyjadrenia na výzvu NBS dňa 17.04.2020, bolo súdu známe, že žalovaný má záujem vo veci konať, nereagovanie žalovaného na zásielku súdu bolo výsledkom výnimočných okolností, ktoré zabránili žalovanému postupovať jemu zvyčajným a zaužívaným spôsobom, nešlo o ignoranciu na obsah súdnych zásielok alebo iný druh subjektívneho opomenutia konať voči súdu. Žalovaný namietal aj to, že vyjadrenie žalobcu k návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, na ktoré sa súd prvej inštancie v rozsudku odvoláva, mu nebolo doručené. Vo vzťahu k posúdeniu ospravedliteľnosti dôvodov uviedol žalovaný, že išlo jednoznačne o ojedinelú a výnimočnú situáciu, ktorá bola výsledkom súhry viacerých nepriaznivých okolností, ako dôsledok situácie vzniknutej prijatými opatreniami kvôli pandémie vírusu COVID-19, legislatívnych zmien (ukončenie exekúcií, zmeny úverových splátok) a s tým spojeným nárastom došlej pošty a neúmyselnému zlyhaniu ľudského faktora, nešlo o vedomú obštrukciu či iné konanie majúce za cieľ ukrátenie kohokoľvek na jeho právach, neúctu k súdu alebo akékoľvek iné konanie vedené nepoctivým úmyslom. Z hľadiska morálneho, ako aj právneho išlo o dôvody, ktoré sú ospravedliteľné a súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí neuviedol žiadny významný argument, ktorý by svedčil o neospravedliteľnosti dôvodov na strane žalovaného, ktorý by prevažoval princípu spravodlivosti. Súd prvej inštancie argumentáciu žalovaného nesprávne vyhodnotil, keď žalovaný poukazoval na to, aký vplyv malo v danej dobe nebezpečenstvo šírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a nutné prijaté opatrenia na výkon a zabezpečenie jeho obvyklých a nevyhnutných činností, keď v danom čase navyše platilo ust. § 250b ods. 2 písm. b) Zákonníka práce, podľa ktorého mali zamestnanci právo na vykonávanie práce zo svojej domácnosti. Vydaním rozsudku pre zmeškanie a zamietnutím návrhu na jeho zrušenie došlo zo strany súdu prvej inštancie k rezignácii na jeho základnú ústavnú úlohu - poskytovanie služby spravodlivosti. S odkazom na ust. § 273 CSP žalovaný uviedol, že využitie tejto možnosti musí byť vždy prísne podrobené testu komfortnosti takéhoto postupu so základnými princípmi CSP (princíp spravodlivosti), preto vydanie rozsudku pre zmeškanie nemôže byť čisto formálne, ale prv než sa súd rozhodne takýto postup využiť, musí aj vzhľadom na obsah žaloby posúdiť, či bude takéto rozhodnutie spravodlivé. Súd prvej inštancie pri posudzovaní návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie musí vziať do úvahy nielen okolnosti, pre ktoré došlo k formálnej pasivite žalovaného, ale aj obsah vyjadrenia žalovaného k žalobe. Žalovaný má za to, že v tomto prípade musel súd prvej inštancie indikovať minimálne zjavnú nedôvodnosť (časti) žaloby. Nezrušením rozsudku pre zmeškanie znemožňuje súd prvej inštancie žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 369/2018). Žalovaný tak žiadal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmeniť a rozsudok pre zmeškanie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18.09.2020, č. k. 22C/14/2020 zrušiť.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca podaním zo dňa 03.02.2020 a uviedol, že odvolanie je nedôvodné. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovaným tvrdené skutočnosti nie sú ospravedliteľným dôvodom, pre ktorý by mal vydaný rozsudok pre zmeškanie zrušiť a správne poukázal na to, že žalovaný existenciu takýchto dôvodov ani len nepreukázal (čo samo o sebe postačovalo na zamietnutie jeho návrhu), nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie subjektívnych okolností, ktoré mu znemožnili, aby si včas splnil svoju povinnosť vyjadriť sa k doručenej žalobe. Ak žalovaný vedel o žalobe už v 04/2020 (príloha listu z NBS) a v tom istom mesiaci splnomocnil na

zastupovanie v konaní o žalobe advokáta, do vydania rozsudku pre zmeškanie mu boli doručené dve samostatné zásielky zo súdu (04.06.2020 a 29.07.2020), žalovaný a jeho advokát mali nepretržitý prístup do elektronického súdneho spisu a napriek tomu do vydania rozsudku pre zmeškanie neurobili nič, nejde teda o ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý by mal byť rozsudok pre zmeškanie zrušený. Žalovaný a jeho advokát si mohli podanie žaloby overiť (telefonicky, nahliadnuť do súdneho spisu, resp. jeho elektronickej podoby), čo neurobili. Žalovaný ním uvedené ospravedlniteľné dôvody spočívajúce v „kapacitných“ problémoch spôsobených obmedzeniami súvisiacimi s pandémiou COVID-19, obrovskom náprepe pošty a nestabilnej práci brigádnikov relevantne nepreukázal, nepredložil žiadne dôkazy, z ktorých by tieto skutočnosti vyplývali. Existenciu ospravedlniteľných dôvodov je potrebné preukázať, inak návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie nie je možné vyhovieť (NS SR, sp. zn. 5Obo/8/2018). Súd prvej inštancie správne vyhodnotil dôkaz - emailovú správu manažéra oddelenia retailových úverov z 13.10.2020. Pasivita na strane žalovaného nie je dôsledkom objektívnych ospravedlniteľných skutočností, ale opakovaného nedbalého prístupu k veci, možno porušením predpisov upravujúcich výkon advokácie advokátom žalovaného, ktorý mal bezodkladne po prijatí plnomocenstva oznámiť súdu prevzatie zastúpenia klienta. Žalovaného interpretácia nálezu ÚS SR, sp. zn. II.ÚS/369/2018 nie je správna. V náleze ÚS SR neposudzoval, či konkrétna situácia je alebo nie je ospravedlniteľným dôvodom, vyhodnocoval len odôvodnenie rozhodnutí nižších súdov a zdôraznil, že posúdenie, ktoré okolnosti sú ospravedlniteľným dôvodom, je vždy výlučne na úvahe súdu. Rozhodovacia prax ustálila, že rôzne interné a administratívne pochybenia alebo nedostatky v komunikácii strán nie je možné považovať za ospravedlniteľný dôvod (NS SR, sp. zn. 2Cdo/105/2018, 6Cdo/189/2017, 8Sžo/18/2013). Za daných okolností nie je dôvodné vyhovárať na situáciu ohľadom COVID-19, porušenie povinnosti vyjadriť sa k žalobe je neospravedlniteľné a je výsledkom nedbalého prístupu žalovaného k ochrane svojich práv. Vyjadrenie k žalobe predstavuje právo a aj základnú povinnosť tvrdenia žalovaného v konaní, pričom absencia vyjadrenia predstavuje porušenie zákonom vyžadovanej súčinnosti súdu a strán konania tak, aby konanie mohlo byť rýchlo a efektívne skončené. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelym), ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu práv strany vyžadujúc, aby aj strana civilného procesu sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ohrozovaniu a poškodzovaniu a predpokladá, že strana musí využiť prostriedky, ktoré jej poskytuje zákon a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jej práv (rozsudok NS SR, sp. zn. 5Obdo/50/2019). Námietka žalovaného, že mu súd prvej inštancie nedoručil vyjadrenie žalobcu k jeho návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie je irelevantná, pretože súd takúto povinnosť nemá, predmetom konania o zrušení rozsudku pre zmeškanie nie je rozhodovanie o veci samej, ale iba posúdenie, či žalovaný zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia k žalobe z ospravedlniteľných dôvodov a takéto (procesné) posúdenie je výlučne na úvahe súdu (a neodvíja sa od názorov žalobcu) s poukazom na nález ÚS SR, sp. zn. II. ÚS/369/2018. Úvahy žalovaného o princípe spravodlivosti v nadväznosti na údajnú zjavnú nedôvodnosť žaloby považoval žalobca za bezpredmetné, pretože v konaní o návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie sa súd nezaobrá tým, či boli splnené zákonné predpoklady pre vydanie rozsudku pre zmeškanie, je oprávnený posúdiť len to, či okolnosti uvádzané a preukázané žalovaným (zistené súdom), možno považovať za ospravedlniteľný dôvod neprítomnosti žalovaného na pojednávaní (rozsudok KS v BA, sp. zn. 10Co/109/2018). Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil a priznal mu voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný viac nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne.

7. Podľa ust. 273 CSP, súd môže aj bez nariadenia pojednávania rozhodnúť o žalobe podľa § 137 písm. a) rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak

a) uznesením uložil žalovanému povinnosť v určenej lehote písomne vyjadriť sa k žalobe a v tomto svojom vyjadrení uviesť rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva, a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a žalovaný túto povinnosť bez vážneho dôvodu nesplnil,

b) v uznesení podľa písmena a) poučil žalovaného o následkoch nesplnenia takto uloženej povinnosti vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a

c) doručil uznesenie podľa písmena a) žalovanému do vlastných rúk.

8. Podľa ust. § 277 ods. 1 CSP, ak žalovaný z ospravedlniteľných dôvodov zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a), môže podať návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie spolu s vyjadrením. Ak súd, ktorý rozsudok pre zmeškanie vydal, návrhu vyhovie, rozsudok pre zmeškanie uznesením zruší a začne vo veci opäť konať.

9. Podľa ust. § 277 ods. 3 CSP, návrh podľa odsekov 1 a 2 môže žalovaný podať do 15 dní, odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel; o tom žalovaného v rozsudku pre zmeškanie súd poučí.

10. Ust. § 273 CSP umožňuje súdu prvej inštancie rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie bez nariadenia pojednávania za splnenia v tomto zákonom ustanovených procesných podmienok. Žalovaný nesplnenie týchto podmienok nenamietal, odvolanie podľa ust. § 356 písm. b) CSP nepodal.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie uznesením doručeným žalovanému do elektronickej schránky (do vlastných rúk) dňa 08.06.2020, uložil žalovanému povinnosť sa v lehote 30 dní písomne k žalobe vyjadriť (č.l. 83 spisu), následne bolo žalovanému doručené poučenie o procesných právach a povinnostiach strany sporu dňa 29.07.2020 (č.l. 89). Žalovaný sa do vyhlásenia rozsudku pre zmeškanie dňa 18.09.2020 k žalobe nevyjadril.

12. Súd môže zrušiť rozsudok pre zmeškanie žalovaného vydaný podľa ust. § 273 CSP len v prípade, ak žalovaný podá v zákonnej lehote návrh na jeho zrušenie spolu s vyjadrením sa k žalobe, pričom ust. § 277 ods. 1 CSP predpokladá, že v návrhu žalovaný uvedie dôvod, pre ktorý zmeškal lehotu na vyjadrenie k žalobe a preukáže, že ide o dôvod ospravedlniteľný. Návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie je teda procesným návrhom, pričom konajúci súd musí „iba“ posúdiť, či sú splnené podmienky pre rozhodnutie o tomto návrhu a v prípade, že návrhu vyhovie, pokračuje v konaní ďalej. Pri posudzovaní návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie tak súd posudzuje výlučne to, či na strane žalovaného existovali ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia (tieto je žalovaný povinný preukázať dôkazmi) a či takýto návrh podal včas v lehote do 15 dní, odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel. Vzhľadom na to, že pojem „ospravedlniteľný dôvod“ nie je právnou normou definovaný, je iba na úvahe súdu, ktoré okolnosti v intenciách konkrétneho prípadu posúdi ako okolnosti hodné ospravedlnenia zmeškania lehoty na podanie vyjadrenia. Podľa judikatúry ospravedlniteľné dôvody pre odpustenie zmeškania lehoty musia mať taký charakter, že bez ďalšieho vylúčia dotknutý subjekt z možnosti uskutočniť požadovaný úkon. Podstatným pre vydanie uznesenia o zrušení rozsudku pre zmeškanie je podanie návrhu na jeho zrušenie a posúdenie ospravedlnenia zo strany súdu (porovnaj rozhodnutie II. ÚS 369/2018 <<https://www.judikaty.info/document/ussr/35089>>, II. ÚS 546/2020).

13. Jedným z odvolacích dôvodov, na ktorom založil žalovaný svoje odvolanie, bol dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú uvedenú procesnú vadu sú (a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a (b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle cit. ust. CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Prípadná zmätočnosť konania v zásade znemožňuje posudzovanie správnosti rozhodnutia z hľadiska právneho posúdenia veci.

14. Odvolanie žalovaného z dôvodu, že súd prvej inštancie v danej veci nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces s ohľadom na vyššie uvedené nie je dôvodné. Pokiaľ žalovaný namietal pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nedoručení mu vyjadrenia žalobcu k jeho návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, súd pri rozhodovaní o návrhu na zrušenie

rozsudku pre zmeškanie takúto zákonnú povinnosť nemá. V danom prípade nejde o porušenie zásady kontradiktórnosti, pretože ťažiskovou premennou je v danom štádiu rozhodovania vyhodnotenie tvrdení strany sporu súdom. Odvolací súd poukazuje aj na nález ÚS SR, sp. zn. II. ÚS/369/2018, ktorý neprihliadol na námietku sťažovateľa, že súd rozhodol o návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie ešte pred tým, ako sťažovateľovi uplynula súdom určená lehota na vyjadrenie sa k takémuto návrhu.

15. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie mal indikovať minimálne zjavnú nedôvodnosť (časti) žaloby a posúdiť, či bude takéto rozhodnutie spravodlivé, s odkazom na komentár k CSP (Š.V., L., N., P., Q., T., L., P., Q., T., A., L. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. U.: K. W. Q., XXXX. s. 1001 až 1002) poukazuje odvolací súd na to, že podľa citovaného komentára v prípade rozsudku pre zmeškanie ide o osobitný druh súdneho rozhodnutia, ktorý predstavuje následok procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní a skutkovým základom kontumačného rozsudku je žalobcom tvrdý skutkový stav - kontumačne sa vyhovie žalobcom tvrdenému nároku. ... Procesná pasivita žalovaného v konaní sa prejavuje tým, že si neplní základné povinnosti sporovej strany... Vyjadrenie predstavuje základnú povinnosť tvrdenia žalovaného v konaní, ktorej absencia predstavuje porušenie súčinnosti súdu a sporových strán pri rýchlom a efektívnom skončení sporu. ... Z princípu tzv. silného sudcu, ktorým je sporové konanie ovládané ako aj z princípu arbitrárneho poriadku vyplýva, že súd má oprávnenie zvážiť efektívnosť a spravodlivosť tohto postupu. Preto v konkrétnostiach súd môže: ... pri splnení podmienok § 273 CSP v nadväznosti na § 167 CSP skončiť konanie už v tejto fáze kontumáciou v neprospech žalovaného. ... ide len a výlučne o procesnú možnosť súdu, ktorý je viazaný len princípom procesnej ekonomie. Napriek tomu však bude pravidlom vydanie takéhoto kontumačného rozsudku, a len v špecificky odôvodnených prípadoch sa odporúča pokračovať v konaní. Z uvedeného vyplýva, že postup, ktorý v danom prípade zvolil súd prvej inštancie a rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného bol súladný s cit. ust. § 273 CSP, skutkovým základom ktorého bol žalobcom tvrdý skutkový stav, vo vzťahu ku ktorému nebolo dôvodné tento preskúmať, ak si túto svoju povinnosť tvrdenia nespĺnil riadne a včas žalovaný. Navyše, odvolacie námietky žalovaného smerované k tomu, že neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie sú dôvodom prípustnosti odvolania podľa ust. § 356 písm. b) CSP proti takémuto rozsudku (ktoré ale žalovaný nepodal), a nie návrhu na jeho zrušenie podľa ust. § 277 CSP.

16. Rozsah, v akom súd prvej inštancie primerane prihliadajúc na okolnosti prejednávanej veci aplikoval uznesenie NS SR sp. zn. 8Sžo/18/2013 a nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 369/2018 bol podľa názoru odvolacieho súdu správny, uvedené rozhodnutia (najmä) uvádzali a predstavujú vodiace kritéria pre posúdenie ospravedlniteľnosti dôvodov a to, že posúdenie, či okolnosti sú ospravedlniteľným dôvodom, je s prihliadnutím na skutkové okolnosti prípadu vždy výlučne na úvahe súdu.

17. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

18. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 365 ods.1 písm. h) CSP treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, alebo inak nevyšli najavo, alebo že by opomenul alebo rozporne vyhodnotil rozhodujúce skutočnosti, ktoré

boli vykonanými dôkazmi preukázané. Rovnako bol správny postup súdu prvej inštancie pri aplikácii a interpretácii správneho právneho predpisu na prejednávajúcu vec a na zistený skutkový stav.

20. Odvolací súd opakovane súhlasne so súdom prvej inštancie uvádza, že zo strany žalovaného, ktorý žiadal o zrušenie rozsudku pre zmeškanie, bolo potrebné dôvod, pre ktorý by malo byť zmeškanie jeho lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe ospravedlnené, nielen tvrdiť, ale aj preukázať. Žalovaný však v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ani v podanom odvolaní, žiadne listinné či iné dôkazné prostriedky, ktorými by preukázal existenciu ním tvrdeného dôvodu, neoznačil. Z podaného odvolania žalovaného a z jeho návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie neplynú tvrdenie, že by žalovaný uskutočnil akýkoľvek úkon, smerujúci k uplatneniu jeho procesných práv a k splneniu si jeho procesných povinností v konaní pred súdom prvej inštancie do momentu vydania rozsudku pre zmeškanie, a to i napriek tomu, že o spore mal a mohol mať vedomosť. Odvolací súd na tomto mieste poukazuje na to, že v uznesení súdu, ktorým uložil žalovanému povinnosť vyjadriť sa k žalobe určil žalovanému (sudcovskú) lehotu 30 dní, ktorá je dlhšia ako bežne ustanovené lehoty súdom alebo CSP (spravidla 10 dní). Súd prvej inštancie následne ešte dňa 29.07.2020 doručil žalovanému do elektronickej schránky aj prípis spolu s poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu, z ktorého podania bolo rovnako zrejmé, že spor medzi stranami sporu sa prejednáva na súde prvej inštancie pod sp. zn. 22C/14/2020. Napriek obom doručeným písomnostiam dňa 08.06.2020 a 29.07.2020 a udelenej plnej moci advokátovi dňa 07.04.2020, v konaní zo strany žalovaného nebolo preukázané, že by vykonal akékoľvek úkony, smerujúce k vyjadreniu sa k uplatnenému nároku žalobcu a žalovaný túto povinnosť bez vážneho dôvodu nespĺnil (viď. primerane rozhodnutie NS SR, sp. zn. 5Obo/8/2018).

21. Odvolací súd tak dospel zhodne so záverom súdu prvej inštancie k tomu, že dôvody, pre ktorý žalovaný žiadal zrušiť rozsudok pre zmeškanie (kapacitné problémy, nápor došlej pošty, obmedzenia súvisiace s pandemiou COVID-19, pochybenie brigádnikov), nie sú ospravedlniteľnými dôvodmi. Nie je možné opomenúť, že žalovaný je bankou podnikajúcou na území SR v regulovanom odvetví, vo vzťahu k činnosti a podnikaniu ktorej vykonáva dohľad NBS na základe zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Tento subjekt musí spĺňať nielen podmienky vo vzťahu k organizácii a riadeniu banky, vnútornému kontrolnému a riadiacemu systému, ale aj vhodné a primerané personálne predpoklady, ktoré podmienky je povinný zabezpečiť nielen pre získanie licencie, ale je povinný ich udržiavať počas trvania licencie (§ 7 a nasl. zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách). U žalovaného tak ide o vysoko štruktúrovanú spoločnosť, kde je dôvodné predpokladať zastupiteľnosť jednotlivých funkcií a kapacitné a personálne možnosti na zabezpečenie (aj prechodného zvýšeného) administratívneho zaťaženia a prípadné individuálne pochybenia jeho zamestnancov poverených výkonom jeho činností je povinný tento regulovaný subjekt znášať. Pri posudzovaní ospravedlniteľnosti dôvodov v prejednávanej veci nebolo podľa názoru odvolacieho súdu bez významu aj to, že žalovaný po podaní žaloby a pred doručením uznesenia súdu na vyjadrenie sa k žalobe dňa 07.04.2020 splnomocnil na zastupovanie v spore advokáta, avšak bez znalosti bližších okolností, tieto svedčia priamo o pochybení žalovaného, u ktorého nebol zabezpečený správny kolobeh pošty. Zhodne so súdom prvej inštancie má odvolací súd za to, že administratívne pochybenie zamestnanca žalovaného na oddelení vymáhania retailových úverov, vrátane nedostatočnej komunikácie zamestnancov alebo oddelení žalovaného, v dôsledku ktorého nebola pošta založená správne resp. predložená s oneskorením, nemožno považovať za ospravedlniteľný dôvod na zmeškanie splnenia povinnosti žalovaného vyjadriť sa k žalobe v súdom určenej lehote. Vzhľadom na okolnosti prípadu odvolací súd konštatuje aj to, že žalovaný mal možnosť sa o doručení výzvy súdu dozvedieť a to, že k tomu so žalovaným prezentovaných dôvodov nedošlo, ešte nemožno považovať za ospravedlniteľný dôvod pre odpustenie zmeškania lehoty.

22. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie ÚS SR vo veci sp. zn. III. ÚS 280/2020, ktorý poukázal na to, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na prístup k súdu nie je absolútnym právom a podlieha obmedzeniam, ako je napr. stanovenie lehoty na vykonanie určitého úkonu účastníkom konania (porovnaj J. F. A. E. B. T., rozsudok z 28.5.1985, C. U. P. F. N., rozsudok z 23.10.1996). Zároveň ESLP uviedol, že strana má znášať následky oneskorene doručeného podania, ak sú chyby pripočítateľné tejto strane (pozri U. R. D. K. proti Š., U. proti Y., Č.. XXXXX/XX J. D. F. proti Š.U., Č.. XXXXX/XX).

23. Odvolací súd zastáva názor, že mu neprislúcha hodnotiť ani preskúmať, v akej miere bolo možné zabezpečiť spracovanie a odovzdanie došlej pošty žalovaným v rámci ním vytvorenej štruktúry dezignovaným subjektom, dokonca v okolnostiach danej veci ani to, ako táto činnosť bola skutočne

ovplyvnená nárastom agendy žalovaného. Odvolací súd však poukazuje na to, že zákon č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní, účinný od 01.01.2021 bol platný od 31.07.2019 a pandémia ochorenia COVID-19 vypukla ešte v marci 2020. Odvolací súd síce citlivo vníma spoločenskú situáciu a okolnosti zapríčinené šírením choroby COVID-19 od uvedeného obdobia a na to naviazané nové a rýchlo sa meniace pravidlá, nie je však podľa odvolacieho súdu možné neprihliadnuť na tú skutočnosť, že bolo na žalovanom a bolo jeho internou záležitosťou, aby v uvedenom období vytvoril primerané podmienky a dôsledne inštruoval zodpovedných zamestnancov (aj brigádnikov) o tom, akým spôsobom zabezpečiť, aby sa predmetné súdne zásielky dostali do dispozície kompetentných osôb žalovaného.

24. Email p. N. zo dňa 13.10.2020 preukazuje práve to, že chyba spracovania pošty vznikla na jeho oddelení, teda u žalovaného. Je teda možné dovodiť, že žalovaný si tak v rozhodnom čase sám zapríčinil taký stav, kedy súd prvej inštancie (správne) vydal rozsudok pre zmeškanie. Žalovaným uvádzané tvrdenie, že o doručovaní žaloby (nesprávnom zaradení pošty) nemal žiadnu vedomosť až do doručenia rozsudku pre zmeškanie nemá na posudzovanie ospravedlniteľnosti ním uvádzaných dôvodov zásadný vplyv, keď nie je možné objektívne prihliadnuť na opakované „oneskorenie“ spracovania a odovzdania pošty od 08.06.2020 (doručenie uznesenia žalovanému) do 18.09.2020 (vyhlásenie rozsudku) resp. do 29.09.2020 (doručenie rozsudku žalovanému), teda počas obdobia trvajúceho viac ako 3 mesiace. V danom prípade s ohľadom na toto trvanie a tolerovanie vzniknutého stavu nie je možné na uvedené prihliadnuť v prospech zrušenia rozsudku pre zmeškanie.

25. Pokiaľ žalovaný namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatočné odôvodnenie, a teda inú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, podľa názoru odvolacieho súdu konanie pred súdom prvej inštancie takouto vadou postihnuté nebolo. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo.

26. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí uviedol, ako vyhodnotil jednotlivé dôvody a argumenty žalovaného, ako aj to, prečo dôvody uvádzané žalovaným nepovažoval za ospravedlniteľné. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu mal správne za to, že boli splnené všetky podmienky v zmysle ust. § 273 CSP a že zmeškanie lehoty na podanie vyjadrenia žalovaným nemohli zhojiť ním uvedené dôvody v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie (kapacitné problémy, obrovský nápor došlej pošty, obmedzenia súvisiace s pandémiou, ako aj práca brigádnikov, ktoré spôsobili, že sa nevyjadril v súdom stanovenej lehote k žalobe). Žalovaný tak nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, nakoľko súd prvej inštancie uviedol, ako sa vysporiadal a zaoberal so žalovaným tvrdenými ospravedlniteľnými dôvodmi.

27. Pretože v danom prípade súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného ako nedôvodné a uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09.12.2020, č.k. 22C/14/2020-198 podľa ust. § 387 ods.1 CSP ako vecne správne potvrdil.

28. Odvolací súd zároveň pripomína a poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorým súd objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia a vysporiadal sa s dôvodnosťou relevantných argumentov strán sporu, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces; z tohto pohľadu nemožno považovať napadnuté rozhodnutie za nespravodlivé alebo svojvoľné, ako namietal žalovaný.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho

konania rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).